

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Pavla Molka v právní věci žalobce: **Z. K.,** zast. doc. JUDr. Milanem Kindlem, CSc., advokátem se sídlem Blatenská 3218/83, Chomutov, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 4. 2016, čj. MV-133681-6/SO-2015, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 6. 2016, čj. 15 A 80/2016 – 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1] Krajský soud napadeným usnesením zastavil řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 4. 2016, čj. MV-133681-6/SO-2015. Důvodem pro zastavení řízení bylo nezaplacení soudního poplatku. Žalobce nezaplatil soudní poplatek spolu s podáním žaloby, soud jej proto usnesením ze dne 18. 5. 2016, čj. 15 A 80/2016-22, vyzval, aby ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení usnesení poplatek uhradil. Výzva k zaplacení soudního poplatku byla doručena do datové schránky zástupce žalobce následujícího dne, tj. 19. 5. 2016. Lhůta pro zaplacení uplynula dne 24. 5. 2016, žalobce soudní poplatek v této lhůtě ani později neuhradil, soud proto v souladu s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o

soudních poplatcích, ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. řízení o žalobě dne 13. 6. 2016 zastavil.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost. Namítá, že soud stěžovateli výzvu k zaplacení soudního poplatku nesprávně doručoval prostřednictvím jeho zástupce. Dovolává se výkladu ustanovení § 49 odst. 1 o. s. ř., dle kterého je soud v případech, kdy má účastník v řízení osobně něco vykonat, povinen doručit písemnost nejen jeho zástupci, ale i účastníku. Odkázal v této souvislosti na judikaturu Ústavního soudu, zejm. na nález ze dne 24. 1. 2000, sp. zn. IV. ÚS 238/99, nebo nález ze dne 10. 1. 2001, sp. zn. II. ÚS 377/2000, která dospěla k závěru, že placení soudního poplatku spadá do okruhu povinností, které je účastník povinen sám vykonat, a výzvu k zaplacení soudního poplatku je tudíž třeba doručit nejen zástupci, ale i účastníkovi samému. Stěžovatel je proto přesvědčen, že se soud dopustil nezákonného postupu, a navrhl, aby Nejvyšší správní soud jeho usnesení zrušil.

[3] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[4] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

[5] Spornou otázkou v dané věci je posouzení, zda je nutné doručovat výzvu soudu k zaplacení soudního poplatku za podaný návrh rovněž účastníkovi řízení a nikoli pouze právnímu zástupci, resp. zda se jedná o úkon, který musí účastník řízení vykonat osobně. Není tedy sporu o tom, že stěžovatel soudní poplatek do právní moci napadeného usnesení nezaplatil. Stěžovatel naopak přílohou kasační stížnosti učinil oznámení o provedení příkazu k úhradě, ze kterého vyplývá, že částka soudního poplatku byla poukázána dne 24. 6. 2016, tedy téměř 2 týdny po právní moci usnesení krajského soudu.

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval na § 49 odst. 1 o. s. ř. Nejvyšší správní soud na úvod konstatuje, že se stěžovatel domáhá obsahu citovaného ustanovení ve znění do 31. 2. 2004. Současné znění občanského soudního řádu obsahuje shodná pravidla pro doručování v § 50b odst. 4 písm. a).

[7] Procesním předpisem přednostně aplikovaným pro oblast správního soudnictví je soudní řád správní, který v § 42 odst. 2 stanoví, že pokud má *„účastník nebo osoba zúčastněná na řízení zástupce, doručuje se pouze zástupci. Má-li však účastník nebo osoba zúčastněná na řízení něco osobně vykonat, doručí se i jim.“* Nejvyšší správní soud se tedy analogicky zabýval možnou aplikací uvedeného ustanovení soudního řádu správního, aniž se jí stěžovatel výslovně domáhal.

[8] Nejvyšší správní soud předestřenou otázku řešil v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 22. 7. 2005, čj. 2 Afs 187/2004-69, ve kterém dospěl k závěru, že „[...] *placení soudního*

poplatku není úkonem, který by musel vykonat účastník osobně, nýbrž že se jedná o úkon, který může vykonat jeho zástupce. Z žádného ustanovení zákona č. 549/1991 Sb. neplyne povinnost poplatníka osobně zaplatit soudní poplatek. Jde proto o zastupitelné jednání a nedostatek osobního prvku jednajícího nezpůsobuje neplatnost či neúčinnost tohoto jednání. Účinky doručení usnesení o povinnosti zaplatit soudní poplatek nastávají u zastoupeného účastníka proto doručením tohoto usnesení jeho zástupci." Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje na úplné znění citovaného rozsudku, ve kterém se soud vypořádal rovněž s dosavadním výkladem povinnosti doručovat výzvu k zaplacení soudního poplatku jak zástupci, tak účastníku řízení, který byl v souladu s výkladem Ústavního soudu vysloven např. v rozsudku ze dne 27. 1. 2005, čj. 1 As 25/2004-54.

[9] Závěry rozšířeného senátu následoval Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudku ze dne 16. 3. 2007, čj. 5 As 2/2007-59, ve kterém vyslovil, že „*zaplacení soudního poplatku není úkonem, který má osobně vykonat účastník řízení. Je-li tedy účastník zastoupen, doručuje se výzva k zaplacení soudního poplatku (§ 9 odst. 1 zákona ČNR č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích) pouze jeho zástupci (§ 42 odst. 2 s. ř. s.).*" Totožný závěr byl judikován i v rozsudku ze dne 19. 1. 2006, čj. 6 As 61/2004-45, ve kterém soud uvedl, že „*je-li účastník řízení zastoupen, doručuje se výzva k zaplacení soudního poplatku pouze jeho zástupci (§ 42 odst. 2 s. ř. s.). Zaplacení soudního poplatku totiž není úkonem, který má osobně vykonat účastník řízení.*" Zaplacení soudního poplatku tedy není podle ustálené judikatury zdejšího soudu úkonem, který musí být vykonán účastníkem řízení osobně, a výzva k jeho zaplacení se doručuje pouze zástupci, je-li účastník řízení zastoupen. Nejvyšší správní soud konstatuje, že se jedná o ustálenou rozhodovací praxi v posuzované otázce, přičemž zde nejsou okolnosti pro to, aby se od ní soud odchýlil.

III. Závěr a náklady řízení

[10] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu